

Toroczkay András

EGY FA KIDŐLÉSE

Egy fa kidőlése nem is volt olyan hangos,
mint amilyen hangosnak kellett volna lennie.
Miért dőlt ki. Óriási példány. Mellette a többiek.
Mit éreznek, mennyi ideig szolgál beszédtemául
egy ilyen esemény számukra. Húsvétvasárnap.
Még mindig állnak. Mintha mi sem történt volna.
Vagy csak én nem tudom jól olvasni a reakcióikat.
Most eggyel kevesebb fa takarja el előlem
a túloldali lakások közönyös ablakait. És viszont.
Mindig csak magamra gondolok.

2014, NYÁR

1
Nincs a pszichiátriánál nagyobb költő:
minden mondatodnak jelentőséget, mélységet ad.
Merre van a kijárat? – kérdezed a nőtől,
a recepció pult túloldalán ülőtől. Aztán
hozzáteszed rögtön, már ha egyáltalán itt van.
Már úgy érted, kijárat, nyilván van, miért ne volna,
mindenhol kell lennie, nem igaz?
Éveket húztál le egy labirintusban. Habár
az inkább olyan volt, mint elaludni egy tornádóban.
...és ez már egy vers a pult túloldalán, gyanítod.

2
Őn diétázik? Nem, csak lefogytam a szégyentől.

3

Minden helyet a falfirkái írnak le a leginkább.
A dohányos lépcsőházban több az írás,
mint a nem dohányosban, néhányat lemeszeltek.
A fehér négyzetek alatt mi lehet, ha a látható kiírások is
vértől és sóvárgástól iszaposak. Megbaszom a doktornőt.
Kussoljatok, mert megölöm! Beleállítom a kaszát a pinájába,
ilyenek talán, vagy kevésbé finomkodók. Az emlékezet
csalóka. Vagy hogy valaki szeret valakit, de talán csak annyi:
segítség. Jámboran. Lemeszelt, túl gyors szavak, kicsúsztak
valahogy. Talán anyának volt mégiscsak igaza,
erre gondolok. Az ember egész gyorsan megszokja
a tünetsnaplója eseményeit. Minek kiírni bármit a falra akkor?

4

Nyitva kell hagyni a kérdéseket.
Eltávolítani a végtelent.
Koncentrálni a mostra.
Vagy épp elengedni.
Inkább csak érzésből élni.
Mint ahogy biciklit teker az ember.
Páncélt növesztetni, mint rákok.
De mit kezdjek a vérrel?
A folyosókon ömlik, mint szünetre
zúduló gyereksereg.
Még versben sem bírom.
A kések élével mit kezdjek,
és a beismeréssel. A szégyen
fojtogató jelenlétével mit.
Mint mikor angyalt érzel
a konyhában, és inkább ruhában
visszafékszel az ágyba, csak hogy
ne kelljen szembenézni vele.
A tekintete szűrős növény.
Túlságosan kék a tekintete.

GYŐZŐ

Hogy van Győző, kérdem Jánost.
Jó, hogy kérded, meghalt, az van,
válaszolja. Mi van? Hogyan?
Akarta ő már a halált.
Annyit ivott, hogy egy nátha
vitte el, az immunrendszer,
na, az nem volt neki már csak.
Győző, baszd meg. Nem volt rossz ő.
Neonáci volt, az igaz.
„Horogkeri” volt a hátán,
mutatta is mindenkinek.
Feketében járt az utcán,
és fehérben pizzát sütött.
Pizzériában dolgozott.
Sieg heil!-t üvöltött, s lendített.
Kopasz haját a végén nem is
borotválta. Leszarta már.
Aranykori és Oportó
meg a többi öreg kocsmá
vendégei siratták a
temetésén. Ahogy ő meg
János vállán siratta a
barátnőjét. Rák vitte el
a csaját, bizony fél év alatt.
Volt egy kedvenc zenekara
(meglepően lágy, darkos rock).
„Zsidó cigány! Kurva anyád!”
Mondta mindig Jánosnak is,
aki ezen csak mosolygott.
(Félig zsidó, félig cigány.)
„Győző hülye. Nagy szíve van.”
Hónapokig lakott utcán,
az apjával ha balhézott.
„Zsici, baszd meg”, mondta Győző,
mert sietett, előkapta
aztán gyorsan a telefonját

(selfie-t csinált, mániásan
mindenkivel). Nem túrt nemet.
Rólam is van egy selfie-je,
juteszembe, neonáci
Győzőnek, és ölel rajta.
Hát, ja. Habár valószínűleg
letörölték réges-régen
azt a képet. Az Aranykorsó
előtt állunk, Győző és én,
s mindegyikünk hullarészeg –